

דרום-אמריקאי מודגש. אבא היה אותוריטה. גם היום. אנחנו מאוד מכבדים אותו."

תנורי-שריפה לגופות

דני למד בבתי-ספר פרטיים. חבריו לספסל הלימודים היו בני-בוגרים ארגנטינאים. בבית-הספר לבשו חליפות ועניבות, מכנסיים מכר פלאנל ו'קט מטוויד, עם סמל בית-הספר רקום עליו. בימי השישי היו הבנים לובשים חליפות אלגנטיות ויוצאים עם הבנות לבתי-התה שמרניים, שם היו שותים תה, אוכלים עוגות, ודואגים להחזיר את הבנות הביתה בזמן. בחופשות היתה מישפחת טימרמן נוסעת לפונטה-דל-אסטה, חוף אקסלוסיבי בפאראגוואי. שם היה לה בית-נופש. כשבגר אהב דני לנסוע עם

”אני מקווה שאבא ישאר כאן אבל הוא מאוד מאוכזב ממה שעשו לו”

חברים לתקופות של שבוע לבראזיל. תמיד היה לי הרבה מאוד כסף, הוא אומר. ב-1977 נקטעה האידיליה. באחד הלילות, בשעה מאוחרת, נשמעו דפיקות חזקות ברלת. דפיקות של קתול-רובנים. האנשים שבחזק צעקו: תפתחו את הרלתו צבא! דני קרא באותה שעה ספר בחררו. הוא ניגש להעיר את אביו. לתוך הדירה פרצו 17 אנשים חמושים בלבוש אזרחי. הם העמידו את כל המישפחה ליד הקיר, עם ידיים מורמות, חיפשו ברירה, גנבו כמה דברים, הניחו אוזיקים על ידיו של יעקב טימרמן ולקחו אותו איתם. במשך חודשים היה המישפחה בחרדה נוראית. לא הצליחו להשיג כל מידע על אביהם.

THE TIMES DIARY

Like father, like son

Jacobo Timerman, the Argentine newspaper publisher, was tortured and held without charge for 30 months in his native country before being expelled in 1979 and going to settle in Israel. Now his son, Daniel, has been jailed for 28 days in Israel for refusing to continue his reserve service in Lebanon.

"I feel very proud of him", Jacobo Timerman told me from Tel Aviv. "He is in prison for the same reason I was - to fight for human rights."

הדיווח ב"טיימס" בן בעקבות אביו

לא ידעו אם הוא עדיין בין החיים. אותה שנה היתה שנת השיא של הפאשיזם בארגנטינה. 30 אלף איש נעלמו. סיפורים על עינויי תופת ועל מחנות-השמדה היו עניין יומיומי. בארצות-הברית התפרסמה ידיעה על עיסקה שעשו השליטנות הצבאיים לרכישת תנורי-שריפה, שבהם מקום ל-100 גופות-אדם.

אחרי כחודשים התקשרו השליטנות עם המישפחה והחלו להתעלל בה. הם היו מודיעים על מקום מסויים, שבו על המישפחה להשאיר בגדים וחפצים אישיים עבור יעקב טימרמן. בריעבר התברר למישפחה כי בגדים וחפצים אלה מעולם לא הגיעו אליו. התברר גם, שהחוקרים עינו אותו באכזריות, על-ידי מכות חשמל, במשך 14 שעות מדי יום. הם דרשו ממנו שיודה בכל מיני דברים אבסורדיים, כמו למשל שידעו לו על

עם אשתו בני-יורק. אני יותר יהודי ממנה

דני בבית-הספר בארגנטינה חליפות ועניבות

אין זו הסיבה, ענה ראש הכת, אך יהדותו בוודאי שאינה עוזרת לו... "פוליטיקאים ישראלים רבים ביקרו אצל השליטים הפאשיסטיים בתקופה שיעקב טימרמן היה אסיר ללא שם בכלא צבאי. רק אחד מהם מצא לנכון לבקר במקום מאסרו: חברה-כנסת יגאל אלון המנוח. היינו בטוחים שאבא לא ישתחרר לעולם." אמר דני טימרמן.

טימרמן הואשם, למעשה, בשיתוף פעולה עם הבנקאי היהודי רוד גרייבר, מי שלרעת השליטנות היה הגיבור של המחתרת המרקסיסטית. כל מישפחתו של גרייבר נעצרה. טימרמן עירער על מאסרו לפני בית-המשפט העליון של ארגנטינה, ובית-המשפט הורה על שיחרורו. למרות זאת המשיכו השליטנות להחזיקו במאסר.

שנה אחרי שנאסר אבי המישפחה, החליטו בני מישפחת טימרמן לעלות לישראל.

חלומות, כנראה, אינם קיימים

ישראל היתה תמיד חלום עבור דני ומישפחתו. מעולם לא עלה ברעתי לבקר את המדינה, הוא הצהיר. בארגנטינה יש אמנם יהודים המבקרים את הציונות, אבל אלה אינם פעילים בקהילה ואינם רואים את עצמם כיהודים.

”הזדהיתי עם החושבים בביירות, עם האמהות, עם הילדים, גם עם הלוחמים”

לה-אופיניון, עיתונו של יעקב טימרמן, תמך תמיד באופן נלהב במדינה.

דני עצמו, כשהיה בארגנטינה, היה גא בישראל, תמך ברעיון הציוני, וראה את כל מדינות ערב כפושעות המנסות לחסל את מדינת ישראל. היתה לנו הפתעה כשבאנו, הוא נזכר. אחרי כמה חודשים באולפן עיצון בירושלים עבר דני לקיבוץ עידן-שמר, שם הכיר את אשתו, רנתי. אחרי כמה חודשים בקיבוץ החליטו השניים להינשא. רנתי היא כת-משק, רודר שלישי. שנה אחרי החתונה נולד בנם, נחום. נחום היה שמו של סבו, אבי-אמו של דני. דני עצמו קיבל את שמו — דניאל-נתן — על שם סבו, אביו של יעקב.

הדברים האלה חשובים לי, הוא הסביר. אני עדיין יותר יהודי מאשתי, רנתי. היא ישראלית

(המשך בעמוד 31)

ממשלתית. כעיתונים הרישמיים החלו כותבים על "היהודי טימרמן". כשהועבר יעקב טימרמן ממחנה-החקירות אל הכלא, ידעה המישפחה שלפחות לא יעלימו אותו. איפשרו להם גם לבקר אותו, חצי שעה בכל פעם. יעקב טימרמן, מלך ספרד, הנשיא קארטר, האפיפיור ומישרד-החוץ הישראלי היו בין הגורמים הרבים שביקשו מנשיא ארגנטינה לשחרר את העיתונאי הנודע.

בראיון לעיתונאי אירופאי, נשאל ראש הכת הצבאית אם טימרמן יושב בכלא בגלל יהדותו.

קשרים חשאיים בין מנתח בגין ואירגון מונטנרוס (הגרילה השמאלנית), או על תמיכת הקהילה היהודית במחתרת.

בארגנטינה, מספר דני בהתרגשות, "ידוע שכל קצין חייב לרצוח אזרח כדי להפוך קצין. קוראים לזה "ברית הרמים". על-ידי כך לא יכול להיווצר מצב שאחד מהם יקום יום אחד ויגיד שהוא לא ידע מה האחרים עושים. כך הם קושרים את כולם האחד לשני."

באותה תקופה התחילו היהודים בארגנטינה לסבול מהאנטישמיות. האנטישמיות באר-גנטינה אינה תופעה עממית, אלא מדיניות

חייל טימרמן באימונים. איני יכול לעצום את העיניים